

Hatvan-kodás

Budakeszi (Wudigess) – és a Föld körül

„Tizennégyéves voltam ezerkilencszázkettőben.” – kezdi Karinthy Frigyes az Érdi erdő című vers-novelláját. Nagyjából 60 évvel később, tizennégy éves volt „Kisapa” is, még nem egészen erdő – és csak kis idő múltán az érdi erdő – közelében. Karinthy Frigyes egykori, *fiatal kis erdő*-élményét, néhány idős szürkenyár matuzsálem őrizte meg a számára. A vers-novellát pedig, jóval későbbre, a könyvtár. ...Na, és Budakeszi?

A közismert pályaválasztási időszakban volt tehát *Kisapa*. Másutt a következőket írta róla (amit annyival kell egészíteni, hogy a továbbtanuláshoz szükséges jelentkezési okmánya nem érkezett meg az általános iskolából (pech??) a távoli erdészeti középiskolához; csak a következő évi felvételi vizsgán vehetett részt, saját alapon):

„...Minden családi hagyomány híján, máig se tudja, hogyan volt ereje kiktartani az egyetlen, maga választotta út mellett, szemben tanárral, barátal. Abogy mai, öreg erdészek mondanák: »Ez sem sima ügy!«

Nem is volt! Édesanyja maga elé állította, és a választás komolyságát, a kiktartását vette vizsgálat alá.

– Ez kész öröklés, fiam! Naponta, bajnalban kiutazni a városból, gürizni, azután csatakosan baza! Egész

éven át, hóban, esőben! Meg vagy te örülve!

A komolyság és a kiktartás konokul ült az arcán. Öröklés lenne az elhatározása? Öröklésnek látszhat, tudja, ha megy, de mert tudja, hogy megy, nem örült.

Végül teljesen találomra módon, a telefonkönyv segítségével indult el a gépezet...

Ősz volt már, amikor a belbudai székhelyű Erdészeti Tudományos Intézet személyzeti vezetője ajánlott egy kisegítői munkakört, Budakeszin, napi 6 órás munkaidővel.

1962. október 24-e lett, amikor az intézményi gondnokra bízva, a 22-es busszal kiért az egykori végállomáshoz (*gyógyszertár, lángosos közelében; akkoriban, mindennapi volt a falkába gyűlt kutyák jelenléte, szerte a faluban. Az első napokban viszont egy szőlő, Pevdi-udvari keverék harapott a kezébe. Így ismerkedett meg dr. Csák József orvossal, utána a budai Kapás utcai rendelőben a tetanusszal.*

Onnan séta, a volt erdőszi ház udvarán át, az Erdő utcéig. Az épület öreg részében a Budapesti Erdőgazdaság erdészete működött (szerencse!), a toldásban az ERTI Erdővédelmi Állomása.

Ettől kezdve ide, majd januártól az erdészeti állományába kerülve, a helyi erdőkre is (Körtvélyes, Hidegvölgy, Vörös-hegy, Fekete-hegyek) járt (12-es és 22-es busz, plusz lábbusz), az akkori Nemzeti Színház közeléből.

Tavasszal sikeresen felvételizett a technikumba, de a ledolgozott, naplózott egy év ellenére, újabb egyévi előgyakorlat lett előírt feladat. Decemberig a Körtvélyes, utána a Vörös-hegy kerületben teljesítette az elvártak zömét. Közben pedig, egyszer-egyszer, az erdészeti kezelte érdi Szigeten is dolgozott; nemesnyárok ültetése, ápolása ...

A középiskola befejeztével, 1968 nyarán, az ERTI-részlegnél helyezkedett el ismét, ahonnan – vidéki helyszíneken folyt erdőnevelési kísérletek kapcsán – sokféle erdőbe juthatott el, szereshetett újabb ismereteket. Következő tavasszal, a részleg volt munkatársa, és közvetlen főnöke ajánlására, hívására, a Budavidéki Erdőgazdaság állományába került, mint műszaki technikus (főképpen szállítás-szervezés, saját és bérfuvaroztatás volt a feladat).

Őszől, két éves (20 hónap) sorkatonai szolgálat következett. Leszerelés után, 1971. nyár közepétől, az éppen Telki Erdőgazdaság központjában beindított közgazdasági csoportban alkalmazták. A gazdálkodás mennyiségi és értékadatainak, összefüggéseinek vizsgálata, elemzése hasznos ismeretekkel bővítették az addigi alapokat. Pár év múlva, helyben, a fahasználati csoporthoz osztották be, előadóként. A faki-termelések tervezése, szükség szerinti szervezése, felügyelete, központi nyilvántartása lett a feladat. Többnyire még szerződött munkavállalókkal dolgoztak az erdészetek.

Közben megházasodott – ház nélkül; hitvese révén, aki addig, távolabbi vidéken, a már említett ERTI alkalmazottja volt, a felszámolt budakeszi részleg épületében, vendégszobában lakhattak: 10 m² boldogság; első gyermekükkel még pár hónap ebben, és a csecsemőnek a helyi bölcsőde is napközben.

1976 nyarától, erdőgazdasági szervezetráfordításkor, 10 évre a Budakeszi Erdészeti erdőművelési műszaki vezetői feladatait kapta. Közel 10 ezer hektárnyi terület, erdőfelújítások, erdőtelepítések, település- és közúti fásítások, csemetekertek, parkerdő-létesítés; arborétum; vadaspark létrehozása; tűzrendészet. 1986-tól a központba helyezték, közjóléti és erdőtelepítési előadónak.

A mai: Parkerdő Zrt.-hez szervezve, 1989-től nyugdíjazásig, a Telki, Budakeszi Erdészeti műszaki vezetőként (közjóléti; erdőművelési) dolgozott (mint írja egy helyütt: az „*atomi*” korban, az ő folyamatos, *aktív* idejét, duplázási idők keverték 1971 után; 5, 10, majd 20 év az egyes budakeszi szolgálati helyeken).

Budakeszi élményanyagot többször publikált, helyi és néhány más, szak-, illetve napilapban, néhány könyvében; vagy mondott el rádióban, televízióban.

A most 160 éves szakfolyóirat, az Erdészeti Lapok szerkesztőbizottsági tagjaként (1991–1998), és a közel ugyanannyi idős Országos Erdészeti Egyesület technikus alelnökeként (2002–2005) is dolgozott.

Végül: a *Föld körül* ... A mintegy 40 év munkába és hazautazási távolságait – hozzávetőleg – számítva, nagy világutazónak is képzelheti magát. Nagyjából, 11-szer kerülhetett (volna) meg a Földet, az Egenlítő vonalában (persze, se dugó, se buszsáv, se elkerülő út...). No, azért voltak így is forró időszakai!

Apatóczy István
erdésztechnikus